

Arrest

nr. 280 161 van 16 november 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 juli 2022 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 augustus 2022 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché I. LASSOUED, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 20 juli 2016 een aanvraag in tot gezinshereniging met haar broer A.B.T., van Spaanse nationaliteit, dit op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 15 december 2016 trof verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3. Op 20 december 2018 diende verzoekster opnieuw een aanvraag in tot gezinshereniging met dezelfde Spaanse broer.

1.4. Door het uitblijven van een beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken werd verzoekster op 10 juli 2019 door de Stad Antwerpen in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.5. Bij brief van 25 februari 2022 verzocht verweerder verzoekster haar individuele situatie toe te lichten zodat kon worden getoetst of zij haar verblijfsrecht kan behouden. Deze brief werd op 4 april 2022 aangetekend naar verzoekster verzonden.

1.6. Na evaluatie van de door verzoekster overgemaakte stukken, trof verweerder op 6 juli 2022 een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze bijlage 21 wordt thans bestreden en luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater gelezen in combinatie met artikel 47/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [A.]

Voorna(a)m(en): [A.]

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: [...]1976

Geboorteplaats: [A.Z.]

(...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene vroeg op 20.07.2016 gezinshereniging aan met haar broer A.B.T., van Spaanse nationaliteit, op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Op 15.12.2016 werd deze aanvraag geweigerd. Op 20.12.2018 diende betrokkene opnieuw een aanvraag gezinshereniging aan met dezelfde broer, bij wie zij zich vestigde. Bij uitblijven van een beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken werd betrokkene op 10.07.2019 door de Stad Antwerpen in het bezit gesteld van een F kaart.

Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister blijkt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen betrokkene en referentiepersoon.

Wat precies bedoeld wordt met het begrip gezamenlijke vestiging heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen andermaal verduidelijkt in het arrest nr. 267 282 van 26 januari 2022: “Er moet worden aangenomen dat met het begrip gezamenlijke vestiging, in navolging van de contante rechtspraak van de Raad van State in die zin, werd bedoeld dat er weliswaar geen permanente samenwoning van de betrokkenen moet zijn, maar wel een minimum aan (gezins)relatie (RvS 24 april 1995, nr. 53.030)” RVV nr. 267 282 van 26 januari 2022. Met dit laatste werd dus duidelijk iets anders bedoeld dan het louter gegeven dat de Unieburger en zijn familielid beiden nog verblijven in het gastland. Er moet worden aangenomen dat met het begrip gezamenlijke vestiging, in navolging van de constante rechtspraak van de Raad van State in die zin, werd bedoeld dat er weliswaar geen permanente samenwoning van de betrokkenen moet zijn, maar wel een minimum aan (gezins)relatie (RvS 24 april 1995, nr. 53.030).

Zo trad de Raad van State in zijn beschikking van 3 december 2019 met nr. 13.574 de Raad ook reeds bij in het standpunt dat artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet “ne s’aligne par sur l’article 13 de la directive dès lors qu’il énonce la cessation du droit au séjour non seulement en cas de divorce mais également en cas de cessation de l’installation commune” (eigen vertaling: “niet overeenstemt met artikel 13 van de richtlijn, nu hij de beëindiging van het verblijf niet enkel toelaat bij echtscheiding maar ook bij het gebrek aan gezamenlijke vestiging”), waarmee werd bedoeld een minimum aan (gezins)relatie.

De bewoordingen van deze nationale wetsbepaling waren volgens de Raad van State voldoende duidelijk, zodat een verdere interpretatie aan de hand van de parlementaire voorbereiding niet nodig was. Uit een volledige lezing van de bestreden beslissing blijkt niet zozeer dat verzoekers verblijfsrecht wordt beëindigd louter omdat hij niet langer op hetzelfde adres verblijft als zijn Nederlandse broer, maar ook omdat er geenszins nog een afhankelijkheidsband met zijn broer blijkt.”

Om te beoordelen of er sprake is van een gezamenlijke vestiging, blijkt het aldus wel degelijk van belang te zijn om te onderzoeken of er sprake is van een zgn. beschermenswaardige familierelatie tussen

betrokkene en de referentiepersoon en daarin speelt de afhankelijkheid tussen die personen uiteraard een belangrijke rol.

Echter, nergens uit het administratief dossier dat er nog enige vorm van afhankelijkheid bestaat tussen betrokkene en de referentiepersoon. Integendeel, betrokkene maakte naar aanleiding van ons verzoek om inlichtingen documenten voor waaruit blijkt dat zij is tewerkgesteld is bij BV Het Zuiden. Uit het administratieve dossier blijkt zij al sedert 01.07.2019 voor dit bedrijf werkt. Op 04.01.2022 werd betrokkene bovendien ingeschreven op een ander adres dan dat van de referentiepersoon. Pas na het ontvangen van een verzoek haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen, liet betrokkene zich op 12.04.2022 opnieuw liet inschrijven op het adres van de referentiepersoon.

Betrokkenes raadsman stelt dat betrokkene zich omwille van overmacht op een ander adres inschreef, omwille van het feit dat het huurcontract van de referentiepersoon werd opgezegd door de huisbaas. Echter, uit de voorgelegde stukken blijkt dat het huurcontract van de referentiepersoon in april 2021 werd opgezegd.

Hoedanook doet de nieuwe samenwoning met haar broer geen afbreuk aan de vaststelling dat betrokkene sedert juli 2019 een inkomen heeft. Betrokkene die blijkens de meest recent voorgelegde loonfiche (van oktober 2021) een inkomen heeft van 1082 euro per maand, kan bezwaarlijk ernstig voorhouden dat zij nog steeds afhankelijk is van haar broer en zij omwille daarvan een hechte en effectieve gezinscel vormt met hem.

Bovendien blijkt uit het administratieve dossier dat betrokkene op 06.10.2018, komende van Marokko, door de federale politie van de luchthaven van Zaventem werd gecontroleerd en in het bezit bleek te zijn van een Spaanse verblijfsvergunning geldig tot februari 2020, iets dat zij in het kader van haar aanvragen gezinshereniging met haar broer steeds verborgen heeft gehouden.

De relatie met haar broer betreft niet meer dan affectieve banden die meerderjarige verwanten met elkaar onderhouden, maar volstaat niet om aannemelijk te maken dat er sprake is van een daad-werkelijke en effectieve beleefde gezinsband waardoor er nog steeds sprake is van een gezamenlijke vestiging.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 25.02.2022 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd op 04.04.2022 per aangetekend schrijven naar betrokkene verzonden.

Betrokkene (haar raadsman) legde daarop volgende stukken voor:

- Bewijs van opzegging van het huurcontract van de referentiepersoon in april 2021
- Arbeidsovereenkomst en loonfiches voor de periode juni 2021 – oktober 2021 op naam van betrokkene

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart."

Wat de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, §4, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 betreft, dient het volgende te worden opgemerkt:

Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Zij vroeg op 20.12.2018 gezinshereniging aan met haar broer (datum bijlage 19ter). Reeds op 04.01.2022 werd betrokkene op een afzonderlijk adres ingeschreven dan dat van de referentiepersoon. Zij is dus geenszins drie jaar gezamenlijk met de referentiepersoon gevestigd geweest.

Bovendien blijkt er uit het dossier dat er minstens juli 2019, buiten de normale familiale banden, ook geen enkele afhankelijkheidsrelatie meer bestaat tussen betrokkene en zijn zus. Integendeel, betrokkene is sedert 01.07.2019 tewerkgesteld bij Het Zuiden BV. Op 04.01.2022 werd betrokkene bovendien ingeschreven op een ander adres dan dat van de referentiepersoon. Pas na het ontvangen van een verzoek haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen, liet betrokkene zich op 12.04.2022 opnieuw inschrijven op het adres van de referentiepersoon. Betrokkenes raadsman stelt dat betrokkene zich omwille van overmacht op een ander adres inschreef, omwille van het feit dat het huurcontract van de referentiepersoon werd

opgezegd door de huisbaas. Echter, uit de voorgelegde stukken blijkt dat het huurcontract van de referentiepersoon in april 2021 werd opgezegd. Hoedanook doet de nieuwe samenwoonst met haar broer geen afbreuk aan de vaststelling dat betrokkene sedert juli 2019 een inkomen heeft. Betrokkene die blijkens de meest recent voorgelegde loonfiche (van oktober 2021) een inkomen heeft van 1082 euro per maand, kan bezwaarlijk ernstig voorhouden dat zij al die tijd en nog steeds afhankelijk was/is van haar broer en zij omwille daarvan een hechte en effectieve gezinscel vormde/vormt met hem. Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de uitzonderingsgrond onder 1°.

Bij gebrek aan minderjarige kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier of de door betrokkene voorgelegde stukken dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene toont evenwel aan tewerkgesteld te zijn bij Het Zuiden BV. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is, wat in casu niet het geval is.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene verblijft thans ongeveer 3,5 jaar legaal in het Rijk, wat, zeker gezien haar leeftijd (46 jaar), een relatief korte periode is. Gezien deze korte verblijfsperiode, is het ook niet onredelijk te stellen dat betrokkene nog voldoende voeling moet hebben met haar herkomstland.

Betrokkene toont aan tewerkgesteld te zijn bij Het Zuiden BV, wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Betrokkene legt geen inburgeringscontract noch en taalattest voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven.

De gezinssituatie van betrokkene werd hierboven reeds aangehaald. Betrokkene toont niet aan dat er, buiten de gewone familiale banden, nog enige afhankelijkheidsrelatie bestaat tegenover haar broer. Er is geen sprake van minderjarige kinderen. Betrokkenes gezinssituatie vormt bijgevolg evenmin een beletsel voor het nemen van deze beslissing.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain betrokkenes verblijfsrecht heden te beëindigen. Bijgevolg wordt haar recht op verblijf beëindigd. Haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten geldig 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar broer. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak

van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatie-middelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoekster op:

“Schending artikel 42quater Vreemdelingenwet;
Schending van de richtlijn 2004/38/EG betreffende het vrij verkeer en verblijf voor burgers van de Unie en hun familieleden. Schending artikelen 3# 7, lid 2; 12,13 en 14, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn;
Schending materiële motiveringsplicht;
Schending artikel 62 Vreemdelingenwet;
Schending art. 2 en 3 Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
Schending beginsel van behoorlijk bestuur, nl. schending zorgvuldigheidsplicht”.

Zij betoogt als volgt:

“Eerste onderdeel,

1.

De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij/zij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij/zij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.

In casu heeft verzoekster een verblijfsrecht verkregen in functie van haar Spaanse broer, op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Met artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet werd uitvoering gegeven aan artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG, dat bepaalt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven; b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft. Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest van 5 september 2012 in de zaak C-83/11 (Rahman) hieromtrent geoordeeld als volgt:

“18 Met betrekking tot de eerste en de tweede vraag, die samen moeten worden behandeld, zij om te beginnen opgemerkt dat richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf in te willigen die zijn ingediend door personen die aantonen dat zij familielid „ten laste” zijn van een burger van de Unie in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn.

19 Zoals de regeringen die opmerkingen bij het Hof hebben ingediend en ook de Europese Commissie hebben aangevoerd, volgt namelijk zowel uit de bewoordingen van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 als uit het algemene opzet ervan dat de Uniewetgever een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt.

20 Deze uitlegging vindt steun in punt 6 van de overweging van richtlijn 2004/38, volgens hetwelk „[t]eneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven [...], het gastland de positie [dient] te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van, familieleden” vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.”

21 Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „verge-makkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

22 Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

23 In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

24 Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.

25 Ten slotte zij erop gewezen dat, zoals terecht is opgemerkt door de regeringen die opmerkingen hebben ingediend, zelfs indien de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 gebruikte bewoordingen niet voldoende nauwkeurig zijn om de aanvrager die om binnenkomst of om verblijf verzoekt, in staat te stellen zich rechtstreeks op deze bepaling te beroepen om beoordelingscriteria in te roepen die volgens hem op zijn aanvraag moeten worden toegepast, een dergelijke aanvrager niettemin het recht heeft om door een rechterlijke instantie te laten nagaan of de nationale wetgeving en de toepassing ervan binnen de grenzen van de in de richtlijn neergelegde beoordelingsmarge zijn gebleven (zie naar analogie arresten van 24 oktober 1996, Kraaijeveld e.a., C-72/95, Jurispr. blz. 1-5403, punt 56; 7 september 2004,

Waddenvereniging en Vogelbeschermingsvereniging, C-127/02, Jurispr. blz. 1-7405, punt 66, en 26 mei 2011, Stichting Natuur en Milieu e.a., C-165/09-C-167/09, Jurispr. blz. 1-4599, punten 100 tot en met 103).

26 Gelet op een en ander, dient op de eerste en de tweede vraag te worden geantwoord dat artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd:

- dat de lidstaten niet verplicht zijn om alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf in te willigen die zijn ingediend door familieleden van een burger van de Unie die niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, van deze richtlijn vallen, zelfs indien zij overeenkomstig artikel 10, lid 2, van deze richtlijn aantonen dat zijn ten laste van deze burger zijn;

- dat de lidstaten er evenwel over moeten waken dat hun wetgeving voorwaarden omvat op grond waarvan deze personen een beslissing aangaande hun aanvraag tot binnenkomst en tot verblijf kunnen verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd;

- dat de lidstaten over een ruime beoordelingsmarge beschikken om deze voorwaarden vast te stellen, mits deze voorwaarden verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de in artikel 3, lid 2, gebruikte woorden met betrekking tot afhankelijkheid en zij deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven;

- dat iedere aanvrager het recht heeft om door een rechterlijke instantie te laten onderzoeken of de nationale wetgeving en de toepassing ervan aan deze voorwaarden voldoen. [...]

41 Met zijn zesde vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of de afgifte van de verblijfskaart als bedoeld in artikel 10 van richtlijn 2004/38 afhankelijk mag worden gesteld van de voorwaarde dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn in het gastland is blijven voortbestaan.

42 Dienaangaande zij opgemerkt dat, wat de afgifte van de in richtlijn 2004/38 bedoelde verblijfskaart betreft, de Uniewetgever zich er in hoofdzaak toe heeft beperkt in artikel 10 van deze richtlijn een opsomming te geven van de documenten die moeten worden overgelegd om een dergelijke kaart te verkrijgen, die dan binnen zes maanden na de datum van indiening van de aanvraag moet worden afgegeven.

43 Wat de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van richtlijn 2004/38 bedoelde aanvragers betreft, bepaalt artikel 10 dat deze met name „een door de bevoegde autoriteiten van het land van oorsprong of herkomst af gegeven document waaruit [de afhankelijkheid] van de burger van de Unie blijkt” moeten overleggen.

44 Vastgesteld moet worden dat de wetgever met deze bepaling en ook met andere bepalingen van richtlijn 2004/38 geen antwoord heeft gegeven op de vraag of aan familieleden van een burger van de Unie, die niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, van de richtlijn vallen en die om de afgifte van een verblijfskaart verzoeken op overlegging van een in hun land van herkomst afgegeven document waaruit hun afhankelijkheid ten aanzien van die burger van de Unie blijkt, deze verblijfskaart kan worden geweigerd op grond dat hun afhankelijkheid van deze burger is opgehouden na hun binnenkomst in het gastland.

45 De vraag of de afgifte van de in artikel 10 van richtlijn 2004/38 bedoelde verblijfskaart afhankelijk mag worden gesteld van de voorwaarde dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn in het gastland is blijven voortbestaan, valt dus niet binnen de werkingssfeer van deze richtlijn.”

Artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet voorziet verder als volgt:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“Behalve als zij zelf burgers van de Unie zijn en op grond daarvan een verblijfsrecht bedoeld in artikel 40, § 4, genieten, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan hun verblijf binnen vijf jaar na de toekenning van hun verblijfsrecht wanneer : 1° het familielid bedoeld in artikel 47/1, 1 geen duurzame relatie meer heeft met de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt; 2° het familielid bedoeld in artikel 47/1, 3°, geen ernstige gezondheidsproblemen meer heeft of niet meer de persoonlijke verzorging strikt behoeft van de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt.

Bij de beslissing om een einde te maken aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Uit wat voorafgaat, volgt dat voor de zogenaamde ‘andere familieleden’ de bepalingen van hoofdstuk I inzake de ‘gewone familieleden’ toepassing vinden, tenzij is voorzien in specifieke bepalingen in het hoofdstuk inzake de ‘andere familieleden’. Specifiek wat de ‘andere familieleden’ in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet betreft, is in artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet niet voorzien in specifieke bepalingen inzake de beëindiging van het verblijfsrecht, waardoor verweerder in de bestreden beslissing als uitgangspunt heeft genomen dat in het geval van verzoekster de beëindigingsgronden spelen zoals voorzien in artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

3.

De bestreden beslissing beëindigt het verblijf van verzoekster op basis van artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980.

Dit artikel stelt het volgende (eigen onderlijning):

Art. 42quater.[1 § 1. In de volgende gevallen kon er door de minister of zijn gemachtigde [2 binnen vijf jaar]2 na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden

[4 ...]4, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

Het verblijf kan aldus beëindigd worden als er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Er moet worden aangenomen dat met het begrip gezamenlijke vestiging, in navolging van de constante rechtspraak van de Raad van State in die zin, werd bedoeld dat er weliswaar geen permanente samenwoning van de betrokkenen moet zijn, maar wel een minimum aan (gezins)relatie (RvS 24 april 1995, nr. 53.030).

Zo trad de Raad van State in zijn beschikking van 3 december 2019 met nr. 13.574 de Raad ook reeds bij in het standpunt dat artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet “ne s’aligne par sur l’article 13 de la directive dès lors qu’il énonce la cessation du droit au séjour non seulement en cas de divorce mais également en cas de cessation de l’installation commune” (eigen vertaling: “niet overeenstemt met artikel 13 van de richtlijn, nu hij de beëindiging van het verblijf niet enkel toelaat bij echtscheiding maar ook bij het gebrek aan gezamenlijke vestiging”), waarmee werd bedoeld een minimum aan (gezins)relatie.

De bewoordingen van deze nationale wetsbepaling waren volgens de Raad van State voldoende duidelijk, zodat een verdere interpretatie aan de hand van de parlementaire voorbereiding niet nodig was (zie in deze zin Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 267 282 van 26 januari 2022).

4.

De bestreden beslissing motiveert als volgt:

“Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het Rijks-register blijkt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen betrokkene en referentiepersoon.

(...)

Om te beoordelen of er sprake is van een gezamenlijke vestiging blijkt het aldus wel degelijk van belang te zijn om te onderzoeken of er sprake is van een zgn. beschermenswaardige familierelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon en daarin speelt de afhankelijkheid tussen die personen uiteraard een belangrijke rol.

Echter; nergens uit het administratief dossier dot er nog enige vorm van afhankelijkheid bestaat tussen betrokkene en de referentiepersoon. Integendeel, betrokkene maakte naar aanleiding van ons verzoek om inlichten documenten voor waaruit blijkt dat zij tewerkgesteld is bij BV Het Zuiden.

(...)

Op 04.01.2022 werd betrokkene bovendien ingeschreven op een ander adres dan dat van de referentiepersoon. Pas na het ontvangen van een verzoek haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch op verblijfsrecht verder kon uitoefenen, liet betrokkene zich op 12.04.2022 opnieuw liet inschrijven op het adres van referentiepersoon.

(...)

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.”

Op het moment van de bestreden beslissing is er sprake van een gezamenlijke vestiging en dus minstens sprake van een minimum aan gezinsrelatie (zie punt 3).

Dit wordt erkend door verwerende partij en blijkt uit een eenvoudige lezing van het rijksregister en de gevoegde stukken.

Er is sprake van gezamenlijke vestiging op het volgend adres: 2170 Antwerpen, Minister Delbekelaan, 76/201.

De bewoording van artikel 42quater VW is duidelijk. Het verblijf kan enkel beëindigd worden als er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Op het moment van de bestreden beslissing was er wel degelijke gezamenlijke vestiging zodat artikel 42quater, §1, 4° Vreemdelingenwet niet kan worden toegepast.

De bestreden beslissing schendt daardoor artikel 42quater Vreemdelingenwet alsook de materiële motiveringsplicht.

De beslissing dient te worden vernietigd.

Ondergeschikt, tweede onderdeel,
1.

Verwerende partij stelt dat verzoekster geen beroep kan doen op de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, §4,1° tot en met 4° Vreemdelingenwet. Dit artikel stelt het volgende [...]:

“§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

Het verblijf kan dus niet op basis van de beëindiging van de gezamenlijke vestiging worden beëindigt, indien er sprake is van minstens 3 jaar gezamenlijke vestiging op het moment van de beëindiging ervan.

2.

Wat betreft artikel 42quater, §4, 1° Vreemdelingenwet dient te worden vermeld dat het voldoende is dat er sprake is van een gezamenlijke vestiging van 3 jaar om zich te kunnen beroepen op de uitzonderingsbepaling. Zoals bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, vermeld artikel 42quater, §4, 1° Vreemdelingenwet drie op zichzelf staande hypothesen (RvV 16 juni 2016, nr. 169 961).

De bestreden beslissing motiveert als volgt:

“Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Zij vroeg op 20.12.2018 gezinshereniging aan met haar broer. Reeds op 04.01.2022 werd betrokkene op een afzonderlijk adres ingeschreven dan dat van de referentiepersoon. Bovendien blijkt er uit het dossier dat er minstens juli 2019, buiten de normale familiale banden, ook geen enkele afhankelijkheidsrelatie meer bestaat tussen betrokkene en zijn zus.”

De verzoekster merkt, louter ondergeschikt, op dat de periode van gezamenlijke vestiging tussen 20.12.2018 en 04.01.2022 meer dan drie jaar bedraagt, namelijk drie jaar en 15 dagen, waardoor verzoekster wel aanspraak kan maken op bovenvermelde uitzondering.

Bijgevolg kan artikel 42quater, §1, 4° Vreemdelingenwet niet worden toegepast. De beslissing dient te worden vernietigd.”

2.2. Waar verzoekster zich beroept op een schending van de artikelen 7, tweede lid, 12, 13 en 14, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG, merkt de Raad op dat deze bepalingen handelen over de familieleden zoals gedefinieerd in artikel 2 van dezelfde richtlijn. Als zus van een Spaanse onderdaan valt verzoekster hier niet onder. Voor wat betreft artikel 3 van de voormelde richtlijn, kan hierin niet meer worden gelezen dan definities van begunstigten van de richtlijn. Verzoekster legt niet uit en de Raad ziet ook niet in hoe deze bepaling werd geschonden door verweerder. Hoe dan ook werden alle aangehaalde geschonden geachte bepalingen omgezet in Belgische wetgeving in de artikelen 40 e.v. van de Vreemdelingenwet. Verzoekster stelt nergens dat de bepalingen van de betrokken richtlijn niet of foutief werden omgezet in Belgische wetgeving. Verzoekster kan dan ook niet rechtstreeks de schending van de voornoemde bepalingen van de richtlijn inroepen.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.3. Het betoog van verzoekster is duidelijk alleen gericht tegen de beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden. De Raad stelt vast dat de motieven van deze beslissing hier op een-voudige wijze in kunnen worden gelezen, zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van

de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Verzoekster heeft een aanvraag tot gezinshereniging ingediend in functie van haar in België verblijvende Spaanse broer, dit op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...] 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Met artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet werd uitvoering gegeven aan artikel 3, tweede lid a) van de richtlijn 2004/38/EG, dat luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven; (...)”

2.6. In het door verzoekster zelf aangehaalde arrest Rahman van 5 september 2012 (zaak C-81/11) heeft het Hof van Justitie gesteld dat artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG de lidstaten de verplichting oplegt om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid hebben met een burger van de Unie, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen (overweging 21). Het Hof heeft geoordeeld dat *“[i]n het kader van [het] onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager [van een verblijfsvergunning op grond van artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38] de bevoegde autoriteit [...] rekening [moet] houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.”* (overweging 23). Het Hof vervolgt met de toevoeging dat *“[g]elet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden ‘overeenkomstig zijn nationaal recht’ in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft”* (overweging 24). In het kader van de uitoefening van deze beoordelingsmarge kunnen de lidstaten met name *“in hun wetgeving bijzondere voorwaarden stellen inzake de aard en de duur van de afhankelijkheid, met name om te verzekeren dat deze situatie van afhankelijkheid reëel en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in het gastland”* (overweging 38). [eigen onderlijningen]

In het arrest van 15 september 2022 (zaak C-22/21) heeft het Hof verder geduid dat artikel 3, lid 2 van richtlijn 2004/38/EG drie hypothesen bevat, waarbij het duidelijk is dat het ‘andere familielid’ in de zin van deze bepaling een band met de betrokken Unieburger moet hebben die verder gaat dan simpelweg samenwonen om louter praktische redenen:

“In de eerste hypothese, namelijk die waarin het andere familielid ten laste is van de Unieburger, gaat het om financiële afhankelijkheid. De tweede hypothese, te weten die waarin het „andere familielid” om ernstige gezondheidsredenen persoonlijke verzorging door de Unieburger behoeft, betreft uitdrukkelijk een situatie van lichamelijke afhankelijkheid. In deze context moet de in het hoofdgeding aan de orde zijnde hypothese, namelijk die waarin het andere familielid inwoont bij de Unieburger, in die zin worden begrepen dat ook daarmee wordt gedoeld op een situatie van afhankelijkheid, die in dat geval gebaseerd is op de hechte en duurzame band tussen beiden.” (overweging 23)

Het Hof vervolgt dat een ‘ander familielid’, *“om te kunnen worden beschouwd als inwonend in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38 bij een Unieburger die in het gastland een verblijfsrecht geniet, het bewijs [moet] leveren dat hij met die burger een nauwe en duurzame persoonlijke band heeft waaruit blijkt dat er een reële situatie van afhankelijkheid tussen beiden bestaat en dat zij een huishouden delen dat niet is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in die lidstaat (zie*

in die zin arrest van 5 september 2012, Rahman e.a., C-83/11, EU:C:2012:519, punt 38).” (overweging 26)

2.7. Artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“Behalve als zij zelf burgers van de Unie zijn en op grond daarvan een verblijfsrecht bedoeld in artikel 40, § 4, genieten, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan hun verblijf binnen vijf jaar na de toekenning van hun verblijfsrecht wanneer :

1° het familielid bedoeld in artikel 47/1, 1°, geen duurzame relatie meer heeft met de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt;

2° het familielid bedoeld in artikel 47/1, 3°, geen ernstige gezondheidsproblemen meer heeft of niet meer de persoonlijke verzorging strikt behoeft van de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt.

Bij de beslissing om een einde te maken aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

2.8. Uit de in punt 2.7. vermelde bepalingen van de Vreemdelingenwet volgt dat voor de zogenaamde ‘andere familieleden’ de bepalingen van hoofdstuk I inzake de ‘gewone familieleden’ toepassing vinden, tenzij is voorzien in specifieke bepalingen in het hoofdstuk inzake de ‘andere familieleden’. Specifiek wat de ‘andere familieleden’ in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet betreft, is in artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet niet voorzien in specifieke bepalingen inzake de beëindiging van het verblijfsrecht, waardoor de verwerende partij in de bestreden beslissing als uitgangspunt heeft genomen dat in het geval van verzoekster de beëindigingsgronden van toepassing zijn, zoals voorzien in artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Verzoekster partij betwist de (juridische) correctheid van dit uitgangspunt niet.

2.9. De relevante bepalingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1.

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

[...]

“§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet."

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

2.10. In casu heeft de verwerende partij vastgesteld dat de situatie *"totaal gewijzigd"* is. Verweerder stelt vast dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging tussen verzoekster en haar broer. Hierover wordt een duiding verschaft, waarna verweerder stelt dat het van belang is om te onderzoeken of er nog sprake is van een beschermenswaardige familierelatie, waarin de afhankelijkheid tussen de betrokken personen een belangrijke rol speelt. Verweerder komt in verzoeksters geval tot twee vaststellingen: ze blijkt sedert 1 juli 2019 te zijn tewerkgesteld en ze staat sedert 4 januari 2022 ingeschreven op een ander adres dan dat van haar Spaanse broer. Verweerder is zich ervan bewust dat verzoekster zich op 12 april 2022 opnieuw liet inschrijven op het adres van de referentiepersoon en motiveert hier concreet over. Over deze nieuwe samenwoning met haar broer is verweerder voorts van oordeel dat deze *"Hoedanook [...] geen afbreuk aan de vaststelling [doet] dat betrokkene sedert juli 2019 een inkomen heeft. Betrokkene die blijkens de meest recent voorgelegde loonfiche (van oktober 2021) een inkomen heeft van 1082 euro per maand, kan bezwaarlijk ernstig voorhouden dat zij nog steeds afhankelijk is van haar broer en zij omwille daarvan een hechte en effectieve gezinscel vormt met hem."* Verweerder komt tot de volgende conclusie: *"De relatie met haar broer betreft niet meer dan affectieve banden die meerderjarige verwanten met elkaar onderhouden, maar volstaat niet om aannemelijk te maken dat er sprake is van een daadwerkelijke en effectieve beleefde gezinsband waardoor er nog steeds sprake is van een gezamenlijke vestiging. Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden."*

2.11. Verzoekster brengt hiertegen in een eerste onderdeel van het middel in dat er op het moment van het tot stand komen van de bestreden bijlage 21 wel sprake is van een gezamenlijke vestiging *"en dus minstens van een minimum aan gezinsrelatie"* op een bepaald adres in Antwerpen. Door hier anders over te oordelen schendt verweerder artikel 42quater van de Vreemdelingenwet alsook de materiële motiveringsplicht, aldus verzoekster.

2.12. Met dit simpel betoog kan verzoekster de gedane afwegingen niet aan het wankelen brengen. Zij brengt hiermee met name niets in tegen de volgende concrete vaststellingen die verweerder maakt over het feit dat zij opnieuw samenwoont met haar broer op hetzelfde adres:

"Pas na het ontvangen van een verzoek haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen, liet betrokkene zich op 12.04.2022 opnieuw liet inschrijven op het adres van de referentiepersoon."

Betrokkenes raadsman stelt dat betrokkene zich omwille van overmacht op een ander adres inschreef, omwille van het feit dat het huurcontract van de referentiepersoon werd opgezegd door de huisbaas. Echter, uit de voorgelegde stukken blijkt dat het huurcontract van de referentiepersoon in april 2021 werd opgezegd."

Hoedanook doet de nieuwe samenwoning met haar broer geen afbreuk aan de vaststelling dat betrokkene sedert juli 2019 een inkomen heeft. Betrokkene die blijkens de meest recent voorgelegde loonfiche (van oktober 2021) een inkomen heeft van 1082 euro per maand, kan bezwaarlijk ernstig voorhouden dat zij nog steeds afhankelijk is van haar broer en zij omwille daarvan een hechte en effectieve gezinscel vormt met hem."

Het eerste onderdeel is niet gegrond.

2.13. Verzoekster werpt “*Ondergeschikt*” in een tweede onderdeel op dat verweerder ten onrechte stelt dat zij geen beroep kan doen op de uitzonderingsgrond voorzien in artikel 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet om haar verblijfsrecht te behouden. Zij wijst erop dat er sprake was van een gezamenlijke vestiging met haar broer tussen 20 december 2018 en 4 januari 2022, wat drie jaar en vijftien dagen bedraagt waardoor ze zich wel degelijk op de uitzonderingsgrond kon beroepen.

2.14. Verweerder stelt in de beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden vast:

“Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Zij vroeg op 20.12.2018 gezinshereniging aan met haar broer (datum bijlage 19ter). Reeds op 04.01.2022 werd betrokkene op een afzonderlijk adres ingeschreven dan dat van de referentiepersoon. Zij is dus geenszins drie jaar gezamenlijk met de referentiepersoon gevestigd geweest. Bovendien blijkt er uit het dossier dat er minstens juli 2019, buiten de normale familiale banden, ook geen enkele afhankelijkheidsrelatie meer bestaat tussen betrokkene en zijn zus. Integendeel, betrokkene is sedert 01.07.2019 tewerkgesteld bij Het Zuiden BV.”

2.15. Hieruit blijkt duidelijk dat verweerder het begrip gezamenlijke vestiging breder opvat dan enkel samenwonen op hetzelfde adres. Zo vereist hij duidelijk ook een afhankelijkheidsband van verzoekster ten opzichte van haar Spaanse broer. De Raad leest in het verzoekschrift geen concrete kritiek op de invulling door verweerder van het begrip ‘gezamenlijke vestiging’. Gezien verweerder vaststelt dat zij sedert 1 juli 2019 werkzaam is voor een bedrijf, hierdoor een inkomen heeft en bezwaarlijk kan voorhouden nog steeds afhankelijk te zijn van haar broer, kan verzoekster niet worden gevolgd in haar betoog dat er sprake was van een gezamenlijke vestiging met haar broer tussen 20 december 2018 en 4 januari 2022.

Het tweede onderdeel is niet gegrond.

Derhalve is het enig middel, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden bijlage 21. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA